

Sagen i dens Grundtræk. Jeg tvivler ikke om, at Krigsbestyrelsen, som har dannet denne Grændse, kan have handlet efter modent Overlæg og bedste Skjøn; men vi ere berettigede til ogsaa at omtale denne Sag, om man ogsaa mener, at man ikke kan give fyldestgjørende Besværelser eller overhovedet indlade sig dybt paa denne Materie her. Man skal i denne Henseende ikke lade sig afvise med enkelte Udtalelser i denne Retning. Hvad nu specielt den her paagjældende Mand angaar, maa jeg for det Første bemærke, at det meget ærede Medlem, der sidst havde Ordet, som det forekommer mig, ikke tilstrækkeligt oplyste os om Sagens Behandling ifjor. For det Første er det en mærkelig Fortolkning af Ordet „nødvendigvis“, som det ærede Medlem dog tog med af Udtagendet fra ifjor. Finantsudvalget sagde, at Henvisningen ikke nødvendigvis var at forstaae som en Opfordring til at foreslaae en Forhøielse af den Paagjældendes Pension, hvorom han dengang søgte. Deri ligger efter min Mening, at man fra Finantsudvalgets Side navnlig lagde Eftertryk paa, at der gaves ham, hvad han havde ønsket, en høiere Pension, men at Opreisningen ogsaa kunde skee paa en anden Maade, naar det blot blev, som Charakteren af Forhandlingen den 7de November angav, paa en saadan Maade, at navnlig den Bedkommende kunde føle, at her var der en Værdopreisning for ham. Jeg har ikke deeltaget i denne Indstilling paa anden Maade, end at jeg nærmest tænkte paa en forhøiet Pension, og jeg er tilhøielig til at troe, at Andre vare i samme Stilling som jeg. Jeg troer, at ethvert Medlem i Kraft af den tidligere Forhandling maatte mene, at som Følge af den Henvisning, hvorom der var Tale, maatte der blive givet den Bedkommende en Værdopreisning, hvormed han kunde og vilde være tilfreds. Nu siger den meget ærede sidste Taler, at den fungerende Krigsminister ikke gav noget Jaab i saa Henseende, men for det Første nævnte den sidste ærede Taler kun, hvad der foresaldt ved Sagens første, det vil sige, ved dens almindelige Behandling, og nævnte endda kun det første Punktum af Bedkommendes Udtalelse. Jeg turde maaskee op- læse det andet Punktum, der lyder saaledes:

„Forøvrigt skal jeg bemærke, at, dersom Udvalgets Forslag om Henvisning til Ministeriet bliver vedtaget, skal det paany blive taget under Overveielse, om der kan gjøres Noget i denne Sag.“ Det er altsaa et Løfte om at undersøge denne Sag. Dette var ved Sagens 1ste Behandling, og vi maae erindre, at den daværende Minister kun var midlertidig, og vi kunne uden at fornærme ham sige, at der var flere Spørgsmaal, som han ikke var og ikke kunde være saaledes inde i, som ønskeligt var for den, der skulde svare paa disse Spørgsmaal. Da Sagen var til 2den Behandling, og Ministeren altsaa havde haft Tid til at overveie den, sagde han om samtlige Punkter, der vare indstillede: „Der er fra min Side ikke Noget i veien med Hensyn til de Punkter, som vedrøre mig.“ Ministeren er saaledes ved denne sin Udtalelse ved Sagens sidste Behandling gaaet ind paa Udvalgets Begrundelse af denne Sag. Det, der nu er kommet ud af denne Indstilling, er altsaa dette, at samtidigt med eller rettere 11 Dage efter, at en meget stor Deel, tildeels yngre Kammerater, som vare affædige i Naade og med Pension — ikke ifølge en Feiltagelse eller paa Grund af en lidt Uret — var bleven opfordret af Krigsbestyrelsen til at indgive Ansøgning om at blive forfremmet til Oberst, faaer Vedh Afstedpatent som Major, en Titel, som de Andre netop opfordres til at søge Ret til at aflægge, og den 7de Juni, eller aliter omtrent 11 Dage senere, udgaaer der et nyt Circulaire om, at endnu flere Kammerater, som tildeels ere yngre og som i sidste Krig have tjent i tildeels ikkemilitaire Stillinger, ligeledes blive opfordrede til at søge Rækken af dem, der skulle udnevnes til Oberster. Jeg kan nu ikke skjønne rettere, end at, naar den Bedkommende netop paa samme Tid faaer en Titel, som ved Hærløven er afflasket som militair Titel — om den end ganske vist staaer i en gammel Rangforordning af 1745 — og som netop en meget stor Deel Mænd opfordres til at aflægge, saa er han fuldt beføiet til deri at see en Krænkelse, skjøndt jeg ikke tvivler om, at dette ikke har været Meningen fra Krigsbestyrelsens Side, og jeg antager, at samtlige 56